

Grufas pasakė: – Kojos nekiški,
Vaike tu mano, į tamsųjį mišką.
– Kodėl gi ne? Kodėl gi ne, tėveli?
– Nes ten sutiksi baisią, piktą pelę.
Regėjau kartą ją, labai seniai,
Ir supratau – su ja menki juokai.

– O kaip ji atrodo? Papasakok, tėti.
Ar gali baisūnė visus nugalėti?

– Nepamenu jau, – tarē grufas nedrāšiai.
Giliai susimāstēs sau galvā pakasē.

– Stipruolē pelē nuolat pult pasirengusi,
Žvynuota ilga uodega šurpiai rangosi.

Jos akys ugninēs net persmelkia sielā,
Pelēs ūsai baisūs, panašūs ī vielā.

❖ Snieguotajā naktī, kai tētis ī akī sau pūtē,
Nuobodulys ģmē varginti grūfo vaikutī.

Drāšā sukaupēs ir nusiteikēs karingai,
Jis patyliukais īs savojo urvo īšslinko.
Nors siautē pūga ir vaiduokliškai ūbavo vējas,
Grūfo vaikelis ī miškā ūksmingā īšējo.